

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: M. D. M.**, nar. „X“, bytem „X“, právně zastoupeného Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem, se sídlem v Praze, Vinohradská 22, proti **žalované: Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21.4.2016, č.j. CPR-7678-2/ČJ-2016-930310-V238,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, 21.4.2016, č.j. CPR-7678-2/ČJ-2016-930310-V238, a rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend, ze dne 11.2.2016, č.j. KRPU-229277-26/ČJ-2015-040026-SV, se **pro nezákonnost zrušují a věc se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10.200,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 21.4.2016, č.j. CPR-7678-2/ČJ-2016-930310-V238, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 11.2.2016, č.j. KRPU-229277-26/ČJ-2015-040026-SV, jímž bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 a § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na 10 měsíců. Počátek doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byl stanoven podle ustanovení § 118 odst. 1

zákona o pobytu od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky na 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle ustanovení § 120a zákona o pobytu se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ustanovení § 179 zákona o pobytu. Důvod pro správní vyhoštění měl žalobce naplnit tím, že opakovaně porušil právní předpisy a na území České republiky pobýval bez víza, ač k tomu není oprávněn.

Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nepřiměřené, nepřezkoumatelné a vydané na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Neoprávněný pobyt žalobce je správními orgány dovozován z toho, že mu byl v souvislosti se zastavením řízení o správním vyhoštění vydán výjezdní příkaz s platností do 22.10.2015, přičemž žalobce tento nerespektoval a následující den po uplynutí platnosti výjezdního příkazu se osobně dostavil na pracoviště cizinecké policie v Ústí nad Labem s žádostí o vydání dalšího výjezdního příkazu, jež odůvodnil tím, že se musí osobně dostavit dne 23.11.2015 k veřejnému zasedání Vrchního soudu v Praze. Žalobce se snažil zajistit svou účast u předmětného jednání rovněž podáním žádosti o vydání víza za účelem strpění, přičemž jeho žádost byla dne 20.11.2015 zamítnuta. Na jedné straně správní orgán uvádí, že respektuje žalobcovo právo na obhajobu v trestním řízení, avšak dále paradoxně uvádí, že z vyrozumění o předvolání k Vrchnímu soudu v Praze vyplývá, že toto řízení se může konat i bez přítomnosti žalobce. Na jednu stranu měl žalobce povinnost i právo se odvolacího jednání zúčastnit, na druhou stranu byla tato jeho snaha mařena orgány veřejné správy. Za důležité žalobce považuje, že byl v trestním řízení nakonec úplně zproštěn viny. I pokud by bylo možné označit pobyt žalobce na území České republiky dne 23.10.2015 za neoprávněný, je zjevné, že bylo nutno velice pečlivě zkoumat otázku přiměřenosti vydání správního vyhoštění za neoprávněný pobyt cizince trvající 1 den, navíc cizince, se kterým na území České republiky probíhá trestní řízení, jehož má povinnost i právo se účastnit. Pokud jde o druhý důvod vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, a to, že žalobce opakovaně porušoval právní předpisy České republiky, lze se domnívat, že tento důvod není založen na shromážděném spisovém materiálu. Žalovaný považuje za toto porušování zákona skutečnost, že žalobce dvakrát nevycestoval v době platnosti výjezdního příkazu, ačkoli tak byl povinen. Žalobce před důvodem k zahájení řízení o správním vyhoštění nevycestoval toliko v jednom případě, když v dané době brojil za prodloužení svého původního pobytu, které mu zjevně bylo zastaveno v rozporu s platnými právními předpisy, přičemž navíc s tím probíhalo na území trestní řízení, které šlo ke svému závěru. Žalobce se ohradil proti tomu, aby zahájení řízení ve věci správního vyhoštění, které bylo následně zastaveno, samo o sobě bez dalšího založilo porušení povinnosti na straně cizince, ačkoliv ten se třeba žádného porušení právních předpisů nedopustil. Právě zastavení vedeného řízení jednoznačně ukazuje na to, že se žalobce žádného předchozího pochybení nedopustil. V žalobcově případě nemůže porušení právního předpisu vyvážit důsledky správního vyhoštění. Přitom nelze akceptovat, že nevycestováním v době platnosti výjezdního příkazu cizinec porušil či mařil výkon soudního či správního rozhodnutí, když výjezdní příkaz není rozhodnutím. Správní orgán I. stupně zahájil správní řízení toliko z důvodu ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu neoprávněného pobytu, žalobce neměl vůbec možnost se proti postupu správního orgánu I. stupně nijak bránit a správní orgán tak jednostranně rozšířil skutkové podstaty, což je nutno odmítnout jako nepřijatelné a nezákonné.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k podané žalobě uvedla, že správním orgánem I. stupně byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť žalobce po uplynutí platnosti výjezdního příkazu, jehož platnost skončila dne 22.10.2015 a jež byl vydán v návaznosti na zastavené řízení o správním vyhoštění, z území České republiky nevycestoval, čímž opakovaně porušil právní předpis, přičemž vydání rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti. Žalobce zároveň dne 23.10.2015 pobýval na území České republiky bez platného víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Napadené rozhodnutí je přiměřené ve smyslu ustanovení § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Předchozí řízení o správním vyhoštění žalobce bylo zastaveno nikoli z důvodu, že se neoprávněného pobytu žalobce nedopustil, nýbrž z důvodu nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.

Při jednání soudu dne 29.6.2016, z jehož účasti se žalovaná přípisem ze dne 10.6.2016 omluvila, právní zástupce žalobce u jednání soudu odkázal na znění žaloby a dále k důvodům neudělení dlouhodobého víza uvedl, že jsou dokladem toho, že se žalobce snažil všemožně legalizovat svůj pobyt na území České republiky. Žalobce proto požádal o udělení víza za účelem strpění, neboť měl právo zúčastnit se zasedání u Vrchního soudu v Praze ve své věci. Důvodem neudělení bylo, že se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti, rozhodnutí proto právní zástupce žalobce považuje za nedostatečné a nepřezkoumatelné, když přílohou žádosti bylo i předvolání k Vrchnímu soudu v Praze. Právní zástupce žalobce k důkazu předložil podnět k přezkumnému řízení ze dne 15.7.2015, který dosud nebyl vyřízen, a dále uvedl, že žalobci bylo na adresu jeho trvalého pobytu doručeno vyrozumění, že pobyt mu byl udělen, a aby se dostavil k předání biometrických údajů. Toto vyrozumění si žalobce nevyzvedl a ani se s ním neseznámil, neboť byl v té době ve vazbě. Správní orgán řízení pro nedostavení se žalobce zastavil a z tohoto důvodu žalobce neměl po propuštění z vazby žádný pobyt. Právní zástupce žádá, aby bylo prověřeno, zda byla řádně zjišťována adresa pobytu žalobce. Právní zástupce žalobce uvedl, že je třeba posuzovat, proč se žalobce ocitl na území České republiky neoprávněně, a to bylo proto, že byl ve vazbě a trestného jednání byl následně zproštěn. V důsledku pobytu ve vazbě přišel o prodloužení pobytového oprávnění a ocitl se na území České republiky bez své viny bez pobytového oprávnění a přes veškerou jeho snahu se mu nepodařilo svůj pobyt na území České republiky zlegalizovat. Nebyl mu ani vydán výjezdní příkaz, který by mu umožňoval účast na jednání u Vrchního soudu v Praze. Právní zástupce žalobce upozornil, že se žalobce dostavil na Policii České republiky jeden den po uplynutí lhůty ve výjezdním příkazu. Právní zástupce žalobce považoval vzhledem ke všem uvedeným okolnostem uložení správního vyhoštění za nepřiměřené a žádal přiznat náhradu nákladů řízení.

Soud z vlastní iniciativy podle ustanovení § 52 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) provedl při jednání důkaz usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 23.11.2015, č.j. 11 To 65/2015-1554, výpisem z evidence rejstříku trestů fyzických osob k osobě žalobce ze dne 14.6.2016 a dále podnětem k přezkumnému řízení ze dne 15.7.2015.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu. Povinností žalobce je proto tvrdit,

že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky, k nimž by soud musel přihlížet bez návrhu, však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu postoupeného žalovanou vyplývá, že žalobce na území České republiky pobývá za účelem podnikání od roku 2004. Dne 14.6.2013 nabylo právní moci rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobci bylo vydáno několik výjezdních příkazů a mezi nimi i příkaz č. „X“, který byl platný do 18.7.2015. Dne 20.7.2015 se dostavil žalobce dobrovolně na odbor cizinecké policie se žádostí o legalizaci svého pobytu. Ve věci bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, neboť žalobce pobýval na území České republiky bez víza nebo bez oprávnění k pobytu v době od 19.7.2015 do 20.7.2015. Toto řízení bylo rozhodnutím ze dne 21.12.2015 zastaveno, neboť odpadl důvod vedení řízení, protože důsledkem vydání rozhodnutí o správním vyhoštění by byl nepřiměřený zásah do soukromého života žalobce. Bylo zohledněno, že žalobce přišel svoji pobytovou situaci řešit dobrovolně a konec platnosti výjezdního příkazu (18.7.2015) připadla na sobotu, přičemž žalobce se dostavil nejbližší pracovní den. Žalobci byly vydány další výjezdní příkazy, přičemž důvodem pro zahájení řízení o správním vyhoštění bylo, že platnost výjezdního příkazu č. „X“ byla do 22.10.2015, avšak žalobce dostavil na odbor cizinecké policie až dne 23.10.2015. Z protokolu o výpovědi žalobce ze dne 24.7.2015 se mimo jiné podává, že po celou dobu svého pobytu provozoval legálně podnikání, a to v nákupu a prodeji textilu. Měl provozovnu v Děčíně a poté v Ústí nad Labem. Od 10.5.2012 do 29.3.2013 byl ve vazbě. Ve Vietnamu byl za dobu svého pobytu na území České republiky celkem 3x. Jeho děti jsou již dospělé, naposledy tam byl na svatbě své dcery. V minulosti posílal do Vietnamu své manželce peníze, teď neposílá nic. Na daních a platbách včetně zdravotního pojištění neměl nikdy žádné dluhy.

Soud se nejprve zabýval nepřezkoumatelností žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaná opřela své právní závěry o naplnění ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 a § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu o zjištění, že žalobce dvakrát nerespektoval lhůtu určenou výjezdním příkazem, neboť v prvním případě pobýval na území bez víza nebo jiného oprávnění k pobytu dne 19.7.2015 až 20.7.2015 a dále pak dne 23.10.2015. K nepřiměřenosti důsledků správního vyhoštění podle ustanovení § 174a zákona o pobytu žalovaný poukázal mimo jiné na to, že žalobce není dostatečně integrován do českého prostředí, neovládá jazyk, nemá zde žádné stabilní rodinné, ekonomické a společenské zázemí. Soud se věcně těmito závěry bude zabývat níže, nicméně je považuje za jasně formulované, a tedy přezkoumatelné.

Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.

Podle ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Soud konstatuje, že žalobce vznesl námitku nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, která by mohla mít vliv na rozhodnutí o správním vyhoštění.

Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 5.3.2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, uvedl, že v případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, je nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18.10.2006, Ůner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31.1.2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28.6.2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

Výklad pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je pak otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav za využití výše citovaných kritérií stanovených judikaturou ESLP, nikoliv předmětem volného správního uvážení. Přestože právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a existuje zde prostor pro vyvažování zájmů jednotlivce a zájmů státu, nejedná se o správní uvážení, jak jej chápe česká judikatura (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23.3.2005 č.j. 6 A 25/2002 - 42, publikované pod č. 906/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19.7.2004, č.j. 5 Azs 105/2004 - 72, publikovaný pod č. 375/2004 Sb. NSS, ze dne 26.10.2007, č. j. 4 As 10/2007 - 109, ze dne 23.10.2008, č. j. 8 As 56/2007 - 151, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 9.2.2001,

sp. zn. I. ÚS 229/2000, ze dne 17.9.2008, sp. zn. I. ÚS 1744/08, nebo ze dne 23.10.2009, sp. zn. IV. ÚS 226/09). Autonomie správních orgánů při rozhodování o vyhoštění je omezena základními právy dotčených cizinců a s tím souvisejícími mezinárodními závazky České republiky [srov. nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 26/07 ze dne 9.12.2008 (N 218/51 SbNU 709; 47/2009 Sb.), body 40 a 41, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>].

Soud zhodnotil skutkový stav spočívající v tom, že žalobce legálně pobývá na území České republiky již 11 let, po celou dobu vyjma pobytu ve vazbě podnikal, žalobci svědčí, že je na něj nutno nahlížet jako na osobu bezúhonnou a že ke ztrátě pobytového oprávnění došlo v souvislosti s trestním řízením, ve kterém byl žalobce zproštěn obžaloby. Žalobci je již 51 let, což sebou nese schopnost menšího přizpůsobení novému prostředí, dále žalobce nemá významné vazby na zemi původu, neboť tam po celou dobu pobytu byl pouze třikrát a jeho děti jsou již dospělé. Dále soud zohlednil okolnosti, za kterých došlo k protiprávnímu jednání, neboť se žalobce vždy dostavil dobrovolně za účelem řešení svého pobytu na policii, a to následující pracovní den poté, co mu doba určená výjezdním příkazem uplynula. Tato porušení povinnosti cizince pobývat na území pouze s platným vízem podle ustanovení § 103 písm. n) zákona o pobytu lze shledat jako méně závažná. Žalobcovo protiprávní jednání tak lze hodnotit spíše jako liknavost než záměrné porušování předpisů upravujících pobyt cizince na území České republiky. Ačkoliv by méně závažná porušení povinnosti cizince mohla jistě vést ke správnímu vyhoštění, neboť společně mohou dosahovat dostatečné míry společenské škodlivosti, soud v daném případě dospěl k závěru, že ještě v tomto případě by dopad vyhoštění do soukromého života žalobce byl nepřiměřený.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti proto soud shledal předmětnou žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí pro nezákonnost podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. ve výroku I. rozsudku zrušil. Podle ustanovení § 78 odst. 3 s.ř.s. přistoupil soud i ke zrušení prvoinstančního rozhodnutí, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, neboť je zatíženo stejnou nezákonností. Zároveň soud v souladu s ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s. rozhodl o tom, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, v němž je dle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. vázána právním názorem soudu výše uvedeným.

Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, proto soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení v celkové výši 10.200 Kč, která se skládá z částky 9.300 Kč za 3 úkony právní služby po 3.100 Kč poskytnuté právním zástupcem Mgr. Vratislavem Polkou (převzetí věci, podání žaloby, účast u jednání soudu podle ustanovení § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb) a z částky 900 Kč za s tím související tři režijní paušály po 300 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší

následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 29. června 2016

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová